

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 3.579 van 12 november 2007
in de zaak RvV XII

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, staatloos, op 4 september 2007 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van het ministerieel besluit tot terugwijzing van de minister van Binnenlandse Zaken van 1 juni 2006.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gezien de repliekmemoërie.

Gelet op de beschikking van 10 oktober 2007, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 november 2007.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. MANDELBLAT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NABERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak:

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen het Rijk binnen op 4 augustus 1993 en diende op 11 augustus 1993 een asielerzoek in. Op 17 november 1993 werd aan verzoeker een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten betekend. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: de Commissaris-generaal) bevestigde deze beslissing op 6 augustus 1996. Bij arrest van de Raad van State van 7 december 1999 werd het verzoek tot nietigverklaring van de beslissing van de Commissaris-generaal afgewezen.

1.2. Op 10 januari 2000 verzocht verzoeker om de regularisatie van zijn verblijfstoestand in toepassing van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvende op het grondgebied van het Rijk. De minister van Binnenlandse Zaken besliste op 15 maart 2002 verzoeker uit te sluiten van het toepassingsgebied van deze wet. Bij arrest van de Raad van State van 18 maart 2003 werd het verzoek tot nietigverklaring van de beslissing tot uitsluiting afgewezen.

1.3. Verzoeker werd op 29 juni 2001 veroordeeld door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen tot een gevangenisstraf van 6 maanden wegens valsheid in authentieke en openbare geschriften, met bedrieglijk opzet of met het oogmerk om te schaden en illegale verweerwapendracht.

1.4. Bij arrest van het Hof van Beroep te Brussel van 4 december 2001 werd vastgesteld dat verzoeker staatloos is.

1.5. Verzoeker werd op 7 februari 2002 door het Hof van Beroep te Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 8 jaar wegens poging tot opzettelijke doodslag en wegens valsheid in geschriften en gebruik met bedrieglijk opzet of met het oogmerk om te schaden.

1.6. Verzoeker werd op 13 juni 2005 door het Hof van Assisen te Antwerpen veroordeeld tot 25 jaar opsluiting wegens het opzettelijk, met het oogmerk om te doden en met voorbedachten rade te hebben gedood.

1.7. Op 1 juni 2006 nam de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot terugwijzing. Deze beslissing, die op 9 juni 2006 aan verzoeker werd ter kennis gebracht, luidt als volgt:

"(...)

Gelet op het artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden

Overwegende dat de hierna nader bepaalde vreemdeling zagezegd onderdaan is van Macedonië (FRY);

Overwegende dat betrokkene zich op 11 augustus 1993 vluchteling heeft verklaard;

Overwegende dat zijn asielaanvraag definitief onontvankelijk werd verklaard op 6 augustus 1996 door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, beslissing hem betekend op 7 augustus 1996;

Overwegende dat op 10 januari 2000 een aanvraag tot toelating van verblijf heeft ingediend op basis van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk;

Overwegende dat betrokkene op 15 maart 2002 bij ministeriële beslissing werd uitgesloten van het genot van deze wet, beslissing hem betekend op 29 maart 2002;

Overwegende dat hij, bijgevolg, niet meer is gemachtigd tot een verblijf in het Rijk;

Overwegende dat de vader en broer van betrokkene werden toegelaten tot verblijf in het Rijk;

Overwegende dat de moeder en de zus van betrokkene de Belgische nationaliteit hebben ;

Overwegende dat hij zich tussen 31 december 1999 en 1 december 2000 schuldig heeft gemaakt aan valsheid in authentieke en openbare geschriften, met bedrieglijk opzet of met het oogmerk om te

schaden en aan illegale wapendracht, feiten waarvoor hij op 29 juni 2001 werd veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 maand;

Overwegende dat betrokkene zich tussen 23 juni 1999 en 30 augustus 1999 schuldig heeft gemaakt aan poging tot doden, opzettelijk en met het oogmerk om te schaden (2 feiten), feiten waarvoor hij op 7 februari 2002 werd veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 8 jaar met onmiddellijke aanhouding;

Overwegende dat hij zich op 3 maart 2001 schuldig heeft gemaakt als dader of mededader aan opzettelijk, met oogmerk om te doden en met voorbedachten rade te hebben gedood, feit waarvoor hij op 13 juni 2005 werd veroordeeld tot een definitief geworden straf van 25 jaar opsluiting;

Overwegende dat uit de voorgaande feiten blijkt dat hij , door zijn persoonlijk gedrag, de openbare orde heeft geschaad;

Overwegende dat het gewelddadige karakter van het gedrag van betrokkene en de afwezigheid van respect voor andermans leven, bestaat er een reëel en actueel gevaar voor een nieuwe schending van de openbare orde;

Overwegende dat zijn familiale banden en persoonlijke belangen in het Rijk geen voorrang mogen krijgen op het gevaar dat hij vertegenwoordigt;

BESLUIT :

Artikel 1.- X, geboren te Skopje op 18 november 1974, wordt teruggewezen.

Hij wordt gelast het grondgebied van het Rijk te verlaten, met verbod er gedurende tien jaar terug te keren, op straffe van het bepaalde bij artikel 76 van de wet van 15 december 1980, behoudens bijzondere machtiging van de Minister van Binnenlandse Zaken.

*Artikel 2.- Dit besluit treedt in werking vanaf de datum van invrijheidsstelling van betrokkene.
(...)"*

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep:

2.1. Verzoeker voert de schending aan van de artikelen 3 en 8.1 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM); van de zorgvuldigheidsplicht en de evenredigheidsplicht en stelt dat een manifeste appreciatiefout werd begaan.

2.1.1. Verzoeker voert in een eerste onderdeel van het middel aan dat hij als staatloos erkend is, dat een aantal familieleden legaal in België wonen, dat hij reeds 14 jaar ononderbroken in België verblijft en geen enkele band meer heeft behouden met zijn geboorteland. Hij betoogt dat hij door de bestreden beslissing verplicht zal worden eendeloos internationaal te dolen aangezien geen enkel land bevoegd geacht werd om hem te ontvangen en hij, door loskoppeling van zijn familie, nog meer in de marginaliteit zal geraken. Verzoeker besluit dat de bestreden maatregel gelijkgesteld moet worden met ballingschap en een onmenselijke en vernederende behandeling uitmaakt in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Verzoeker betwist echter niet dat hij reeds jaren illegaal in België verblijft en er hem op 17 november 1993 reeds een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend. Verzoeker

heeft dan ook geen belang bij dit onderdeel van zijn middel. Een eventuele vernietiging van de bestreden maatregel heeft immers niet tot gevolg dat verzoeker een verblijfsrecht in België zou verkrijgen of geen gevolg dient te geven aan het hem betekende bevel om het grondgebied te verlaten.

2.1.2. In wat kan beschouwd worden als het tweede onderdeel van het middel betoogt verzoeker dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van artikel 8 van het EVRM en dat er evenmin rekening gehouden wordt met de Richtlijn 221/64 van de Raad van 25 februari 1964 voor de coördinatie van de voor vreemdelingen geldende bijzondere maatregelen ten aanzien van verplaatsing en verblijf, die gerechtvaardigd zijn uit hoofde van de openbare orde, de openbare veiligheid en de volksgezondheid. Verzoeker stelt, en hij verwijst hierbij naar een communicatie gericht door de Commissie aan de Raad en aan het Europees Parlement, dat de bescherming die door deze richtlijn geboden wordt ook dient verleend te worden aan langdurig ingezetenen. Verzoeker meent dat er tevens sprake is van een gebrek in de motivering en een manifeste beoordelingsfout.

Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Uit de bepalingen van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Artikel 8 van het EVRM staat een rechtmatige toepassing van de bepalingen van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (R.v.St., nr. 99.581, 9 oktober 2001). De Raad stelt verder vast dat verzoeker zijn bewering als zouden zijn familiale belangen niet in overweging genomen zijn feitelijke grondslag mist. In de bestreden beslissing wordt immers duidelijk gemotiveerd dat gezien het gewelddadig karakter van verzoeker en het feit dat hij geen respect heeft voor andermans leven er een reëel en actueel gevaar bestaat voor nieuwe schendingen van de openbare orde en dat zijn familiale en persoonlijke belangen in het Rijk daarom geen voorrang mogen krijgen op het gevaar dat hij vertegenwoordigt. Waar verzoeker verwijst naar berichten van de Europese Commissie merkt de Raad op dat hij, in het kader van zijn annulatiebevoegdheid, een wettigheidstoetsing dient door te voeren en beslissingen van het bestuur niet hoeft te toetsen aan documenten zonder enige juridisch bindende waarde. Ten overvloede wijst de Raad er op dat in het door verzoeker geciteerde bericht wel sprake is van de bescherming van langdurig ingezetenen doch dat verzoeker geenszins aantoont dat hij een langdurig ingezetene is. Uit artikel 4.1 van de richtlijn 2003/109/EG van de Raad van 25 november 2003 betreffende de status van langdurig ingezetenen onderdanen van derde landen blijkt dat de status van langdurig ingezetene kan toegekend worden aan onderdanen van derde landen die legaal en ononderbroken sedert 5 jaar op het grondgebied verblijven. Verzoeker voldoet niet aan deze vereiste.

Verzoeker toont geen schending van artikel 8 van het EVRM of van de motiveringsplicht aan en evenmin wordt een manifeste appreciatiefout bewezen.

2.1.3. Waar verzoeker nog verwijst naar een schending van de zorgvuldigheidsplicht dient te worden vastgesteld dat, in de mate dat deze grief niet zou samenvallen met de hoger besproken onderdelen van het middel, verzoeker niet in concreto duidt op welke wijze de zorgvuldigheidsplicht zou miskend zijn. Bij gebreke aan enige toelichting dient dit onderdeel van het middel daarom als onontvankelijk beschouwd te worden.

Er werd geen gegrond middel aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf november tweeduizend zeven door:

dhr. G. DE BOECK,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
-------------------	--

dhr. S. VAN CAMP,	toegevoegd griffier.
-------------------	----------------------

De griffier,

De voorzitter,

S. VAN CAMP.

G. DE BOECK.